

училъ, че съществуватъ нѣкакви-си общи идеи. Философа, споредъ Платона, трѣба да е задѣлбенъ въ са-маго себе си, да наблюдава тѣзи общи идеи и отъ тѣхъ да извожда частни заключения за безбройни-тѣ евления въ природа-та. Напротивъ — Аристотелъ го-вори, че общи-тѣ идеи се образуватъ тогава, кога-то се отлѣчатъ общи-тѣ знакове отъ частни-тѣ евления и че — споредъ него — философа трѣба да испытва и да изучава живата дѣйствителностъ, ако иска чрезъ сра-внение да познае и общи-тѣ закони въ природа-та. Метода-та на Аристотеля е неисказано точна и истин-ска, само е жално, че Аристотелъ сѣки пѣтъ я не дър-жи. На онова време фактическо-то знание било твър-дѣ ограничено и незначително, за туй не било въз-можно да се извождатъ никакви основни философски заключения за сотворение-то на свѣта, за живота, за човѣшка-та душа, както и за много други питання, върху които обичатъ да размишляватъ учени-тѣ хора. За да остане последователенъ въ сичко, Аристотелъ трѣбаше да се отрѣче отъ философия-та и да събира са-мо факти. Но тогавашния свѣтъ, а споредъ него и самъ Аристотелъ, били убѣдени, че сѣки мислящи човѣкъ е длъженъ да отговори на сички-тѣ питання, кои-то съществуватъ на този свѣтъ — макаръ и да нѣма отъ кадѣ. Като се поведе по тогавашния философству-ющти вѣкъ, Аристотелъ самъ себе изневѣри и се от-клони отъ своя-та метода, която метода той самъ из-мисли и я припозна за истенска. Въ следствие на това и той, както учителя му Платонъ, пише такива из-мислици и глупости за Физика-та, Метафизика-та, Фи-